

dalt. El policia diu que poden ser lladres que ens esperen a dalt per robar-nos. Ostres! A veure si ara no voldrà que acabem de pujar? Jo li dic que, evidentment, no hi entenc però que potser si fos així, que ens volguessin robar, no s'haurien deixat veure i que, a més, nosaltres anem molta colla. El policia i un senyor diuen que solen anar armats. Passen uns instants reflexionant i, al final, passa un policia al davant, un senyor i jo al darrera i arribem, tots tres, al cim. Al cap d'una estona arriben els altres. El policia, sense manies, va cap a ells i els registra de cap a peus i després, com aquell que res, s'asseu a xerrar amb ells. El dia és esplèndid i estem una estona a dalt gaudint del cim i fent tota una volta al cràter tot contemplant l'ample panoràmica. L'Ízalco se'l coneixia abans com "El Faro del Pacífico". Avui sí que es veuen bé els volcans: Santa Ana, Cerro Verde, San Vicente, San Miguel, l'oceà Pacífic... quan els policies i els guies diuen avall, tots avall. Com que avui és més tard, l'autobús de les 4h. només arriba al poble de Congo però no triga pas massa a venir-ne un altra que ve de Sonsonate que va a Santa Ana....

Dia 31.-.....

Dia 1.- Veig que aquí a El Salvador, no és com a Honduras. Almenys hi ha algun autobús amb un dia com avui. N'agafo un que em porti fins a Santa Tecla, als afores de San Salvador, i des d'allí, preguntant, agafo, a peu, la carretera que va al cràter del Boquerón de 1.960 metres. Suposo que és perquè és cap d'any, no passa ni un cotxe. Quan ja porto una estona caminant i ja sóc als afores de Santa Tecla veig a un senyor que va fent footing em diu que falten 14 quilòmetres. Penso que Deu n'hi do! Però vaig tirant amunt fins que arribo a uns dipòsits d'aigua i segueixo carretera amunt. Quan em giro enrere tinc bones

vistes del volcà San Vicente. Ara passa algun cotxe per la qual cosa decideixo fer auto stop però van plens. Faig senyal a un i, quan me n'adono, veig que és la policia però, molt amablement, es paren i em fan seure al darrera de la cabina a on va la càrrega. M'agafen quan encara em faltaven 8 quilòmetres per la cruïlla. Em deixen i els dono les gràcies. Entro en un dels "xeringuitos" que hi ha allà mateix per menjar una mica i continuar després, a peu, cap el cràter del Boquerón. Mentre esmorzo a dins del "xeringuito", es paren uns altres policies, amb moto, i també demanen una mica d'esmorzar. Evidentment coneixen a les senyores del "xeringuito" i tenen una conversa amb elles i també amb mi i tant si com no, després de això sí, demanar-me la documentació, em pugen, darrera la moto, fins gairebé a dalt. M'acomio d'ells, molt agraït i aleshores pujo els pocs metres, a peu, que em resten per arribar al cim. Tot és bosc, pràcticament tot de pi. Quan trec el cap a dalt quedo ben parat del gros i espectacular que és el cràter. No m'ho hagués pas imaginat!. Em passejo una mica per dalt i mentre, al cap d'una estona, ja baixo, camí avall, cap a la cruïlla, veig un autobús que puja pel camí, l'agafo i baixo fins a Santa Tecla per després pujar a un altre fins a San Salvador.

Dia 2.- Avui vaig fins al poble de San Vicente per intentar pujar al cim del volcà del mateix nom. Quan hi arribo esmorzo en unes parades de mercat de la mateixa estació d'autobusos. No aconseguixo cap explicació aclaridora fins que no he preguntat a varies persones. Haig d'anar cap el centre del poble i preguntar per uns autobusos petits que van per un camí de terra fins a ... Li pregunto al cobrador de l'autobús i em diu que sortiran d'aquí 2/4 d'hora i que em deixarà en unes cases on hi ha un senyor que

segueix

*Crater del volcà de San Miguel, des del cim
Fotografia: Joan Mundet*